

Waarløngsel.

Jeg føler en Løngsel, som ingen kan hinde,
en Løngsel der hængende hæver min Barm;
Den modnes for Winderens iskolde vinde,
naar kommer Waarsolen og aander mig varm?

Jeg længende skuer mod vidtstrakte Østen,
hvor Skoven staar hæist, hedsynge af Lue,
og Sukket og længtet fra tidligt paa Gløsten:
naar kommer Waarsolen og gir os bestemt?

Ja høved sig Skjyer saa bruede sorte
og Winderen jag Lusen af Buske og Kvist.
Jeg stod der og sang: Ah, var i blab horkte;
Naar kommer Waarsolen lag Skjyerne hist?

Dag lagom det brændte Triste og Ide
 nu hæver sig Solen, jeg ventede paa;
 Den faaede Skjyerne mærke til røde
 og hævet sig vei ud paa Himmels Blaa.

Jeg sagte dens Skraaler, den smilte tilbage,
 Fornysede Længselens flammende Ild.
 O Sol! lad din Skraale at Kulde horkjage,
 det lækker mod Waaren, snart er det April.